

БІБЛОС

ЖУРНАЛ УКРАЇНСЬКОЇ БІБЛІОГРАФІЇ

“BIBLOS”

UKRAINIAN BIBLIOGRAPHY SUBSCRIPTION-ONE YEAR \$2.00
'BIBLOS' 238 E. 6th St. NYC3. Editor; N. Sydor-Czartorysky, Ph D.

diasporiana.org.ua

Ч. 2. (121)

КВІТЕНЬ - ЧЕРВЕЦЬ, 1968

РІК ХІV.

Огляд книжок і рецензії

Ріпешкий, Цестор: Р 33. Оповідання. Накладом Видавництва "Гомін України" Торонто, Онтаріо, Канада, 1967. Сторін 224.Ф.8-а

Збірка оповідань Р 33 — не одна з краших збірок оповідань не лише автора, але цього жанру взагалі. Боротьба українського народу за своє визволення останніх десятиріч набрала була такого широкого розміру на всіх українських землях, що не зважаючи на жорстокість обох окупантів — німців та московських комуністів — Українська Повстанська Армія покрила славою і героїзмом десятки тисяч відомих і невідомих воїнів української нації, що впади на полі слави й віддали за Україну все: життя, честь і свободу!

Тож збірка оповідань, нарисів і есеїв Цестора Ріпешкого Р 33 — у мистецькій формі подає читачеві ті світлі картини недавнього-минулого українського народу, що злотою ниткою ткає повітряну історію боротьби українського народу за своє визволення. Це цупке життя бійців і поодиноких членів підпілля вивів автор у своїх нарисах гідно, й предста- вив їх так, що уважний читач знайде в них відтворення багато тих облич і постатей, що існували в дійсності.

Мірчук, Петро: УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВНІСТЬ 1917 — 1920
Філадельфія, 1967. Сторін 400.

Праця д-ра П. Мірчука є одною з найприступніших написаних праць, які є присвячені подіям Українській Національній Революції 1917—1920 рр. Книжка, яка появилася двома накладами, видана на тривалому папері, в твердій мистецькій оправі, напевно стане тим підручником і добрим посібником кожній людині, що бажатиме проступлювати той період боротьби української нації за своє національне і соціальне визволення.

В шести частинах цієї великої праці автор не лише перелічує ряд важливих подій, але не шадить також слів признання, кому слід, та слів докору тим, які в тій будові Української Держави були гальмом. Кожна частина не сам для себе образ-картина, яка в більшій, чи меншій мірі описує та аналізує крок за кроком обставини, людей та розвиток і зусилля цієї боротьби, що забрала багато жертв і крові, однак її вислід і досі ще не завершений, а боротьба, у різних формах продовжується до наших днів. Це справді цінна книга!

Куліш, Володимир: П А Ц А Н И . Новість про безпритульних. Видавництво Шлях Перемоги, Мюнхен 1967. Сторін 320.

Для багатьох людей, головню молодшого покоління термін "пацани" та "безпритульний" можуть бути мало, або й зовсім не зрозумілими. Ця термінологія витворилася і набрала права громадянства у "совєтському раю" за часів володіння кривавого Сталіна та й тих москво-українських яничарів, що помагали з Матері полатану свитину знімати... Часи, в яких появилася несприятливі пацани, — жертви жорстокої колективізації, розкуркулювань та знищувань українських родин, — це сироти й покидьки, які своєю пужою прикрашували міста й села кровю спливаючої України, яка розвучливо зберігала субстанцію української нації, що й напасівся з дещимувати страшишим штучно створеним голодом московсько-комуністичний ошпр кровожадний.

Про життя таких-то пацанів безпритульних розповідає пановний автор чита- чеві так прирошо і спокійно, що інколи читач де мали б виступати слівні співчуття та жалю до тих дітей українських матерів і батьків, — мимоволі усміхнеться гірким сміхом з долі і при год тих нешасних "мураєлів", терпіння яких мусіло б кликати до неба за німстою.

З тих пацанів постає окрема верства "суспільства" московсько-комуністичного "раю", яка пераць і відзначувалася гни системі поневолення крадіжками та навіть вбивствами. Це лише життя, але й мова безпритульних пацанів зовсім оригінальна і притаманна лиш їхньому середовищу і тим петриям, у які увігнала їх практика "сталінської конституції".

Книжка не лише оригінальна своєю тематикою, але й інтересна і її кожна молода- чи старіша людина читатиме з неослабленим заінтересуванням, і радітиме, що така книжка появилася вже і є доступна для широкого читача.

Автор так описав плястично ті події, наче б сам побував між тими пацанами. Тож вітаємо автора з успіхом!

Микола Сидор Чарторишський

ПРОСИМО ПАНОВНИХ АВТОРІВ ТА ВСІХ ВИДАВНИВ РАДІСЛАТИ СВОЇ ВИГЛЯДИ ДО ОНЦУ

Гольдельман, І. Соломон: ЖИДІВСЬКА НАЦІОНАЛЬНА АВТОНОМІЯ в УКРАЇНІ 1917–1920. Мюнхен-Париж-С-русалим. Записки Наукового Товариства ім. Шевченка. Т. 182. Праці Історично-Філософської Секції НТШ. Прак-дом Видавництва "Дніпрова Хвиля". Сторін 140. П.2.75.

Перед нами добре видана книжка відомого жидівського соціалістичного діяча - політика, що під час творення української державності брав активну участь та був Товаришем Міністра Праці в уряді Української Народної Республіки, цієї республіки, що перша на весь тодішній світ дала жидам Персональну Автономію і її гарантувала окремим законом.

Соломон Гольдельман, це одна з тих історичних постатей, що з однієї сторони палкий жидівський патріот, а з другої - український державний муж тих часів нашого національного визволення - зумів поєднати одно з одним та до деякої міри стати виразником практичного співжиття тієї жидівської меншини в Україні, що у своїй мовлявочій більшості незавжди хотіла ставати в ряди та побіч українців помагати творити нове життя у вільній Україні.

Праця Соломона Гольдельмана видана в добрий час. Неж бо 50 років з тих гарних і славних днів минуло, і добре, що НТШ пустило її у світ, бо тим відзначаємо і самого Автора, який вложив багато труду і доброї інтенції в українсько-жидівських відносини тих та пізніших часів.

Відмічуючи появу цієї книжки, ми радіємо, що її Автор ясно і недвозначно пише, як жидівський патріот у першу чергу, і як політик та державний муж У.Н.Р. Можна б лише побажати собі, щоб Україна мала більше таких постатей з жидівського народу, та щоб вони були такими об'єктивними та справедливими у своїм відношенні до української нації, як ним є Шановний Автор.

Коцюбинський, Михайло: Я Д И Н К А . Німецько-Українські тексти . Переклала й видала Анна Галія Горбач. Видавництво "Дніпрова Хвиля" Мюнхен, 1968. Сторін 32. (Ч.1).

Оце перше видання з серії "Німецько-Українські Тексти", що появилось в перекладі Анни Галії Горбач є прекрасною лектурою для дітей, що з причин оточення вже не розуміють добре української мови; тож подано оба тексти в доброму перекладі, з наголошуваннями в українському тексті та докладним поясненнями прикінці книжечки трудніших слів та речень.

Проблема денационалізації української молоді є одною з важливих проблем, які не легко розв'язати. Цим виданням можна багато допомогти дітям пізнати красу української мови, її полюбити й нею більше зацікавитися, і, коли б ця книжечка привернула одну-дві дитини до рідної української мови, то вона б виконала своє призначення. На нашу думку лиш таке примінення цієї книжечки до двомовних дітей, дасть побажаний вислід. Було б великою помилкою думати, що двомовні тексти можуть бути посібником до вивчення української мови. Відомо, що дитина завжди почне читати дану книжку на такій мові, яка їй є легшою. Спроби навчати українських дітей рідної мови з двомовних посібників, показувалися небажаними, бо діти завжди цікавилися більше текстами тієї "другої" мови, бо дітям, що легше - то краще...

Ковалик, Володимир: М А С О Н Е Р І Я — руїна віри і паротів. Друге справлене видання. Аргентина — Бразилія — З І А, 1968. Сторін 176.

Друге видання праці о.А-ра Володимира Ковалика "Масонерія" — має ту добру сторінку, що в приступній спосіб подає читачеві надзвичайно цінний матеріал, опертий на джерельних доказах про матерію, про яку не один із нас багдо "чув" та мало знає.

Напевно кожний читач, що не відкидатиме "пар ексценде" тих даних і тверджень, хо їх знайде в тій праці, — буде вдячний Шановному Авторові, що доложив багато труду, на те, щоб подати читачеві основні відомості про "масонерію", яка руйнує віру й пароти. Тут бо подав автор багато доказового матеріалу, опертого на джерелах найвишайших авторів католицького, й не католицького світу, включно до тих станових, що їх заимали до масонерії найвишай церковні достойники — Папи Римські й інші.

Щоб говорити про значення цієї праці — її треба кожному простудіювати, бо лише студії тієї проблеми можуть подати людині повну відповідь на ту змову, що її несе з собою масонерія, яка виступає на яву, як невинна "ягничка".

Хай же кожна вільна людина простудіює ту книжку та шукає сама тієї відповіді на заторкнені питання. Книжка своїм змістом і стилем призначена для вжитку широкого читача, якого, напевно знайде; бо не буде ані однієї людини, котра візьме її до рук, щоб відложити, не прочитавши її "від дошки до дошки", така вона інтересна і гідна уваги кожної людини.

Запрошуємо набувати повніше обговорювані нами книжки, у "Говерлі" в Нью-Йорку. Також поручаємо нові видання, як Р.Вишниченко: Визволення Нації Тох. III, та Т-р Кость Левіцький: Великий... Зрив" та багдо інших! Користайте з Видавничого Випродажу книг у Говерлі (березень-травень 1968)

Замовлення і належність спрямовуйте на адресу: **Howarla** 238 E. 6th St., NYC.

Нові Видання

9. С В І Т А Н Н Я, поезія, література, мистецтво, ідеологія та філософія. Ч.1.(7), Торонто, 1968. Квартальник. Видає Редакційна Колегія. Головний Редактор Володимир Шаян. Секретар редакції: Лариса Мурович. Члени редакційної колегії: Р.Володимир, Левко Ромен, П. Робенко. Адреса редакції і адміністрації: 185 BAREMONT ST. TORONTO, ONT. CANADA. Ціна передплата 2(два) долари. Ціна одного числа 50 центів. Сторінок 32 плюс оклад
10. А Л Ь М А Н А Х " ГОМОНУ УКРАЇНИ " на рік 1968 у 50-річчя проголошення Державної Самостійності України 1918-1968. Накладом Видавництва " Гомін України ", Торонто, Онт Канада. Бібліотека Видавництва " Гомін України " ч. 33. Сторін 205 плюс 3 непагілюст.
11. А Л М А М А Т Е Р журнал питомців Української Папської Колегії св. Гіосафата в Римі . Ч.2(38) Грудень 1967 . Рік ХІУ. Сторін 76. Видають питомці Української Папської Колегії в Римі. Редагує ред. колегія. (шапірографом). Із вставками ілюстрацій.
12. К А Н Д И Б А , О І В А Н : З А П Р А В Д У і Справедливість. Першому секретареві ПК КП України Шедестові Петрові Іхимовичу. Конфедерація Українських Вільних Професійних Організацій (КУВПО), 1967. Передрук із журналу "Сучасність", грудень 1967 р. Заходами і коштом мюнхенського осередку Українського християнського робітничого руху (УХРР) сторін 32.
13. Гольдельман, І. Соломон: ХИДІВСЬКА НАЦІОНАЛЬНА АВТОНОМІЯ В УКРАЇНІ 1917 - 1929 Мюнхен-Париж-Єрусалим. Записки Наукового Товариства ім.Шевченка. Том 182. Сторін 149. Накладом Видавництва " Дніпрова Хвиля ". Праці Історично-Філософської Секції ІІТШ. П.2.75
14. Коробинський, Михайло: Я Д И Н К А І. Німецько-Українські тексти. Видавництво " Дніпрова Хвиля " Мюнхен, 1968. Сторін 32. Ціна прим. 1 долар. (Це є двомовне видання. Переклала й видала Анна Галія Горбач.).
15. Ковалюк, Володимир (о): М А С О Н Е Р І Я руїна віри і народів. Друге справлене видання. Аргентина-Бразилія-ЗДА. 1968. Сторін 176. з-заповненням численної бібліографії. П.3.-
16. ІЛЮСТРОВАНІЙ КАЛЕНДАР-АЛЬМАНАХ " АНАДІЙСЬКОГО ФАРМЕРА ". На рік 1968. Річник ХІУ о ф . Календар зредагував Мирослав Роман Шкавритко. Накладом " Канадського Фермера " HARGRAVE STREET, WINNIPEG 2, MAN. CANADA Ціна 2 долари. Сторін 160. Ілюстр.
17. КАЛЕНДАР-АЛЬМАНАХ " МІТЛА " НА 1968 РІК. Видавництво Яліяна Середяка. Буенос-Айрес -Аргентина(1967). Обкладинка роботи Бориса Крюкова. Сторін 128.
18. Верес, Микола: В ЧУЖИННИХ ПРИПЛАВАХ. Вибрані поезії. Перше видання. Лондон, 1967 р. Сторін 292. Обкладинка - проф. Р. Лісовський. Коштом ОБВУЕ Британії.
19. Федорович, М. прот.: ДУХОВНІ НАУКИ для священиків Монессен, Па, 1968. Сторінок 28. П.1.-
20. Заклинський, Мирон: Д М И Т Р О Р І Т О В С Ь К И Й. Громадський діяч, Стріленький ідеолог; вождь Листопадового Зриву; секретар військової служби ЗОУНР. Б-о " Червона Калина, - ЗОУНР Нью Йорк, 1967, строін 128. Ціна прим. 1.50.
21. Чайковський, І.: НАША МЕМУАРИСТИКА . Відбитка з Наукових Записок, т.ХІ(ХІУ)1966, ст.63-94
22. Домашовець, Г., проп.: НАРИС ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ЄРАНГЕЛЬСЬКО-БАПТИСТСЬКОЇ ПЕРКВИ. Ірвінгто-Торонто, 1967. Сторін 596. (Це є перша історична праця з цієї ділянки). П. 7. -
23. - КАЛЕНДАР-АЛЬМАНАХ " ВІДРОДЖЕННЯ " на 1968 р. Укр.Т-во "Відродження" в Аргентині , Буенос-Айрес, 1968. Сторін 176. (ілюстроване видання).
24. Стецько, Ярослав: 30 Ч Е Р В Н Я 1941. Проголошення Відновлення Державности України . Передмова Д.Донцов. Накладом ЛВУ,ООЧСУ,УВСК-а. Торонто, 1967. Ст. 466. Ціна в опр. 7. -.

ПОВІДОМЛЕННЯ: Ми перевидасмо 4 томову працю Павла Христюка :УКРАЇНСЬКА РЕВОЛЮЦІЯ: около 800 сторін друку. Хто передплатить цю працю найдалі до 1.7.1968 року, хай уже перешле до ГОБЕР.ПІ лише 15.- доларів і матиме цілість упозолоченій оправі. Пізніше книжки будуть коштувати понад 25.- Поможіть собі і нам! ПОЧИНАЮЧИ З ЦИМ ЧИСЛОМ, МИ ОПИСУВАТИМЕМО ВСЕ ТЕ, ЩО НАМ НАДХОДИТЬ БЕЗ ОГЛЯДУ НА РІК ВИДАВАННЯ.

Д-р О. Соколюшин,
старший бібліот.

ДВА СЛАВІСТИЧНІ ІНДЕКСИ ПЕРІОДИЧНИХ ВИДАНЬ

INDEX TO THE SLAVIC REVIEW AND PREDECESSORS, 1941-1964 (INCLUSIVE). PREPARED BY Leila Charboneau and Alexander Muller. Seattle, Published at the University of Washington for the American Association for the Advancement of Slavic Studies 1965. 96 p. 25 cm.

THE UKRAINIAN QUARTERLY, a Journal of East European and Asian Affairs. CUMULATIVE INDEX, 1944-1964, Prepared by Walter Dushnyk, editor. New York, Ukrainian Congress Committee of America, 1965. 75 p. 25 cm.

Для дослідників Східно-Європейських Студій та славістики, включно з українознавством, можуть послужити два новочасні індекси періодично-славістично-східних європейських студій. Це є індекс американського кварталника советських і східно-європейських студій, що в 1941 році мав назву Slavonic Year Book, а від 1942-1943 років - Slavonic and East European Review, а в 1945-1961 роках, American Slavic and East European Review та від 1961 року по нинішній день має назву Slavic Review.

Виготовили його по фаховому Лейла Шаробона та Олександр Муллер, а видало його в-о Університету Вашингтона в Сіятел. Цілий індекс ділиться на три покажчики: предметний (сабджект), книжковий оглядів та авторський. Всі вони є впорядковані за алфавітом. Предметний покажчик подає, на прикл. під буквою "У" У к р а ї н у: подас назву розвідки чи статті, автора та де вона є помішена: рік, число журналу і сторінки. Так є і з статтями Дж. Армстронга про адміністративний апарат у сільських районах України; написана й помішена в першому числі журналу за 1956 рік, стор. 17 і наступні. Включає дискусію на ших істориків Ів. Кузницького, Ом. Прішака, Дж. Решетаря й інших.

"Німці в Україні 1918 р.", Ар. Адамса з 1950 р., "Індустріальна кооперація в Україні", В. Терешенка з 1951 р., "Мова і освіта советської України", Га. Вайнштайна з 1941 р. "Національні ухилив советів", Дж. Решетаря з 1953 р. "Про Дивізію "ГАЛІЧИНА", В. Дмитришина з 1956 р. "Як практикував право у окупованій Україні Микола Ласковський" з 1952 р. Реабілітація М. Скрипника, Л. М. Коберта з 1963 року. Український націоналізм та православна церква, Дж. Решетаря з 1951 р., а також критичні статті про українську літературу проф. Г. Шевельова з 1955 р. та про Шевченкознавство, С. Р. Луцького з 1962 р., які закінчують ту надто скупу україніку.

В покажчику огляду книжок стрічаємо де-не-де українських дослідників, як проф. П. Каменського, що дав огляд книги Ал. Давліна "German rule in Russia 1941-1945" - або огляд праць наших професорів, між іншими праця проф. Б. Дмитришина "Moscow and Ukraine 1918-1953", даний Р. Пайпсом, чи праця Ім. Юрошенка "History of Ukraine" рецензована О. Фредріксоном 1941 р., Проф. Ігор Шевченко рецензував працю з візантології Ф. Лворніка 1960 р. Проф. Р. Смаль-Стоцький рецензував вибрані поезії Івана Франка англійською мовою 1950 р. Дві рецензії праць проф. Миколи Чировського з 1958 та 1964 років. Рецензія проф. Дж. Армстронга на перевидання 10 томів Історії України-Руси Мих. Грушевського 1958-1960 років. Рецензія на працю проф. Константина Кононенка "Україна і Росія" з 1959 р. Довознавча праця проф. П. Ковалева, рецензував Яр Славутич 1963 року. Історичну працю проф. Бориса Крупницького, рецензував проф. І. Окуншевич 1956 р.

Є ще там подано рецензії на такі праці: проф. Гр. Луцького, проф. Т. Мацьківа, проф. Меннінга, проф. Василя Маркуся, пров. М. Міяковського, проф. Ів. Мірчука, о. проф. Ізлора Нагаєвського, проф. Лева Окіншевича, Євг. Пеленського, Ол. Підгайного, О. Повстенка, Е. Пізюра, Дж. Решетаря, НТШ, Яр. Славутича, Р. Смаль-Стоцького, Т. Соснового, Матвія Стахова, Ор. Старчука, Ю. Старосольського, Гр. Стея, Ім. Чижевського, Л. Винара, Аннали УВ АІ, Бориса Береста, Дж. Армстронга, Ілі Боршака, Миколи Чубатого й інші.

В покажчику авторів є проф. С. Андрусинин, проф. М. Чубатий, проф. Ім. Чижевський, проф. В. Дмитришин, проф. Ю. Фединський, проф. Олег Фелишин, проф. Всев. Голубничий, проф. С. Горак, проф. Ігор Каменешкий, проф. Гр. Луцький, проф. Т. Мацьків, проф. К. Меннінг, проф. Л. Окіншевич, проф. Яр. Пеленський, проф. Ю. Шевельов, проф. Яр. Славутич, проф. Р. Смаль

Стоцький, д-р Ол. Соколишині Т. Сосновий, проф. Р. Шпорлюк, В. Терешенко й інші. Було б добре, щоб наші професори могли більше дописувати про Україну в тім журналі, а головне справляти і критикувати всі видання з помилковими інформаціями про Україну. В журналі "Slavic Review" мусять переважати розвідки та статті з україніки, бо їх до тепер там було дуже мало. В цій справі мають допомогти й наші, українські бібліотекарі.

Другий індекс — це індекс англомовного журналу Українського Конгресового Комітету Америки (УККА), відомого нам, "Українського Квартальника" "Ukrainian Quarterly", що появляється в Нью-Йорку від 1944 року по нинішній день.

Це є зведений покажчик змісту журналу, що має англійську назву "Cumulative Index" та складається з індексу 1—10 томів кварталника за 1944—1954 роки, що його приготував проф. М. Чубатий, редактор того ж журналу за 1944—1957 рр., та з індексу 11—20 томів кварталника за 1955—1964 роки, здав його до друку д-р В. Душник, теперішній редактор кварталника та редактор англомовних видань УККА. Видрукувала його "Свобода" в Ларзсі Ситі, при головному осідку УНСоюзу. На зміст його складаються три статті: д-ра В. Душника — про два століття (десятиліття?) кварталника й його роля в просвіченні (енлаймент); проф. Л. Добрянського, голови УККА — про головні напрямні основних чис. кварталника, як засіб ширення правли про Україну; проф. К. Меннінга — про двадцятьріччя українського кварталника та інтерв'ю його головного редактора Вол. Душника з "Радіо Визволення", від 1962 р. про Український Квартальник і поневолена Україна, все на 7—35 сторінок. Далі є покажчик на стор. 37—75 в алфавітному порядку; подає назви авторів, огляди книжок, і цей друк різниться від основних статей і авторів відмінними черенками, позначаючи водночасом том і сторінки їх поміщення. Закінчується той індекс виказом англомовних видань про Україну, на дві й половина сторінок.

Це є цінний покажчик для англомовного читача, для якого чимало труду доложив пластовий діяч Ференцевич, про якого немає ніде згадки в тій дублікації. Однак для фахового дослідника він є трудний в користуванні, бо не має предметного покажчика, так хоча б до певного тога роля видання потрібного для кожного дослідника східної Європи, а України зокрема. В нім слабо заступлені наші молоді наукові сили, професори, бібліотекарі тощо. Тож бажаємо і сподіємося, що на третє десятиріччя побачимо вже фаховий індекс Квартальника УККА.

nnnnn

INTERNATIONALES BIBLIOTHEKS ADRESSBUCH WORLD GUIDE TO LIBRARIES

K.G.Saur — compiler, Muenchen-Pullach
Verlag Dokumentation, v. in 22 cm.
(Handbuch der technischen Dokumenta-
tion und Bibliographie, Bd. 8.
(Book note by Dr. O. Sokolysyn, *PL)

The publisher and the bookdealers have, besides the World of Learning, now in its 17th ed. for 1966/67, this 2 volume publication containing the addresses of all the libraries in the world. In America this reference tool is distributed by R.R. Bowker Co, in New York. This new directory would be especially valuable to those in the books industry, authors, editors, publishers and bookdealers. It contains the addresses of 25,000 universities, colleges, special libraries from 157 countries, covering 60 different subjects. There is an introduction and a key to the symbols used in 5 languages; English, German, French, Spanish and Italian.

V.1 deals with Europe and V.2 — with the rest of the world. In vol. 1, p. 592—636 are the addresses of the libraries in the USSR, which are given in the Russian language only. This is a weak point of the directory, because in USSR are 16 republics and 16 different languages; also the arrangement should be given according to the Republics, and not by cities.

*) R.R. Bowker Co, 1180—6th Ave (of Americas), New York, N.Y., 10046, USA.

МІЖ ЗВІТОМ „БІ-ЕНД-БІ” — І ЩЕ ЧИМ?

ЖЕРТВИ
КОМУНІСТИЧНОГО
БЕЗПРАВ'Я

Вячеслав Чорновіл, який відмовився свідчити проти інших на безправному суді, опісля сам був безправно засуджений і своєю книжкою „Лихо з розуму” звернув увагу світу на продовжуваний комуністсько-московський геноцид в Україні

Юрій Шухевич-Березинський, син легендарного командира Української Повстанської Армії генерала Тараса Чупринки-Шухевича, вже як 15-літній юнак був запроторений в советські тюрми і концентраційні табори, в яких карався 20 років тільки за те, що є сином свого батька.

Під кінець м. р. Королівська комісія „Бі-енд-Бі” („Двомовності й двокультуралізму”) подала на розгляд урядові Канади звіт (рапорт) свого розслідування постуляту „двомовності і двокультуралізму” (англо-французького), і уряд буде його „уважно розглядати”, як сказав прем'єр Л. Пірсон.

Проф. Яр. Рудницький був одним з членів К. К. „Бі-енд-Бі”. Від себе приватно (не від Комісії) він включив у Звіт таку рекомендацію, щоб українська мова була одною з урядових „побічних мов” (побіч головної урядової мови англійської) в тих провінціях, де є відповідне число українців. Звичайно, ця пропозиція є частиною загальної пропозиції щодо мов етнічних груп, які не є англомовними чи франкомовними.

Уряд Канади прийняв до відома лише Звіт Комісії, отже офіційно він займається справою громадян англійського і французького роду. Безперечно, що при цьому він також прочитає й індивідуальну, приватну рекомендацію проф. Яр. Рудницького щодо української мови та мов інших етнічних груп. Тому що рекомендація проф. Яр. Рудницького подана не від Комісії, а від нього самого, то треба, щоб її підтримала якась інша „комісія”, а саме — офіційні чинники організованої української спільноти, бо інакше проф. Яр. Рудницький залишиться осамітненим. Правда, коли йдеться про добру волю, мужність і патріотизм проф. Яр. Рудницького, то він у цій справі проявив усе те у своїй індивідуальній рекомендації, яка стане замітним історичним документом, і історики належно оцінять його. Але коли йдеться про практичне здійснення цієї рекомендації, то тут конче потрібна відповідна акція українських офіційних чинників, бо інакше та рекомендація проф. Яр. Рудницького залишиться лише документом, а уряд Канади сентуально може потракувати її як „фігур оф спіч” (стилістичну фігуру), поетичний вислів.

Крім того, уряд Канади міг би зробити такий висновок, що проф. Яр. Рудницький у справі цієї рекомендації не має за собою підтримки проводу українців у Канаді. Проф. Яр. Рудницький мусів на таку підтримку сполягати; бо якщо б не сполягав, то заздалегідь знав би, що та рекомендація не буде здійснена, отже й не було б потреби проголошувати її. Бо який же сенс проголошувати такі рекомендації, коли відомо, що вони не лише не будуть здійснені, але й навіть не стануть предметом будь-яких неогоціяцій (пересправ) з урядом, бо провід українства не підтримав її, отже, мовляв, сам той провід не солідаризується з тією індивідуальною рекомендацією?

Чи офіційні чинники в Канаді захохнуть повірити, що рекомендація, скажемо, була зроблена без відома проводу українців? Справа не в дорученні, не в директиві, не в уповноваженні, а лише у приватному знанні проводу українців про те, що така рекомендація буде. У це можуть не повірити. Можуть не повірити і в те, що якби наш провід відраджував, був проф. Яр. Рудницькому таку рекомендацію проголосити, то він може й не проголосив би її задля солідарності з проводом українців. А втім, тоді не було б потреби проголошувати її, бо це була б утопія, яку уряд не трактував би серйозно.

Якщо провід українців Канади не підтримає рекомендації проф. Яр. Рудницького відповідною петицією до уряду, то вийде таке, що весь тягар старання здобути українській мові урядового статусу вложено лише на плечі проф. Яр. Рудницького, а всі інші авторитети „вмили руки” від цієї справи, а сам же проф. Яр. Рудницький цієї справи практично не здійснить, бо ж „одна у полі не воїє”. То яка ж у цій справі витвориться ситуація? Чому офіційно не підтримати проф. Яр. Рудницького?

Отже нашому проводові треба формально звернутися в цій справі до уряду. А якщо б не можна було перемогти труднощів у справі надання українській мові урядового статусу, тоді можна й треба було б старатися за якусь скромнішу компенсацію — наприклад: за введення у програму навчання в державних школах — у підручники державних шкіл — загальної історії, географії, літератури, відомостей про Україну, український народ і його культуру, — поруч відомостей про інші народи і їхні країни: Францію, Польщу, Данію і т. д. Ця вимога і скромна, і реальна, і практична, і для українців крайньо конечна. Щоправда, визнання урядового (нехай лиш і побічного) статусу української мови в деяких провінціях — це було б значно величійше досягнення, але якщо б це не вдалося, то треба було б задовольнитися тим, що є значно скромнішою справою. І значно легкою для здійснення, а саме: щоб наш провід вніс рекомендацію у справі введення в англомовні й франкомовні державні шкільні підручники знань про Україну й український народ. Заходів у цій справі ще не робили. А зробити їх конче потрібно. Українська граматика й читанка в середніх державних школах — це немов сіяння зерна на маторожайний ґрунт, якщо під ними (граматикою й читанкою) не буде підгрунтя української культури там таки, у школах.

Але тут ідеться не лише про нашу молодь, але й про молодь усіх інших етнічних груп. Вони також напевно хотіли б з урядових підручників дещого навчитися про український народ і про Україну: її історію, географію, літературу і т. п. Наше завдання не лише в тому, щоб національно зберегти себе, але й у тому, щоб мати конкретну активну ціль того самозбереження; а до наших важливих цілей у вільному світі належить інформувати світ про український народ і його країну. Немає кращого способу виконати цю місію, якою в першу чергу було б масове ширення правди про український народ почерез урядові шкільні підручники. Крім того, це також піднесло б духа нашої молоді.

Які причини не дозволяють поробити належні заходи для такої скромної рекомендації, яку можна б здійснити, якщо б не вдалося практично реалізувати ту рекомендацію історичного значення, яку проголосив проф. Яр. Рудницький?

Замітка:

Повище-полану статтю п.п. „Між звітом „Бі-енд-Бі...” помістимо за „Рісником”, ч.2.(1.2.68),Рішнігер,Мам.

УККА ІНФОРМУЄ УРЯД ЗДА ПРО АРЕШТИ І ПЕРЕСЛІДУВАННЯ В УКРАЇНІ

Проф. Лев Добрянський в листі до Державного Секретаря Діна Раска вназує на советські окупаційні безправства в Україні

Вашингтон. — Президент Українського Конгресового Комітету Америка проф. Л. Добрянський звернувся окремим листом до Державного Секретаря Діна Раска, інформуючи його і за його посередництвом Уряд ЗДА про нову хвилю советських безправств та переслідувань в Україні, базуючись на книжці Вячеслава Чорновола „Лихо з розуму” та інших документах з України, що ім в останньому часі приділила багато уваги міжнародна преса. Разом з листом переслано Державному Секретареві приготований на підставі документів список 104 осіб, переважно українських інтелектуалів, що були заарештовані і засуджені советською окупаційною владою. Лист проф. Л. Добрянського до Державного Секретаря датований 27-го лютого 1968 р. і в дослідному українському перекладі звучить:

Високоповажаний Пане Державний Секретарю!

Від імені Українського Конгресового Комітету Америки, що є представником українців — американських громадян, я маю шану звернути Вашу увагу й увагу Уряду ЗДА на найновіші переслідування українських інтелектуалів урядом ССРСР в Україні.

В 1968 році увесь цивілізований світ відсвяткує Міжнародний Рік Права Людини, під час якого уряди кожної країни зроблять підсумки статусу прав людини в сфері їх відповідальності і допоможуть підвищити права людини в тих країнах, де вони зневажені або зовсім не існують.

Починаючи від 1965 року советсько-московський уряд знову відновив арешти і засуд українських письменників, поетів, журналістів, професорів, студентів та інших чоловіків і жінок, інтелектуальних працівників, ще задвоє до арешту і засуду Андрія Д. Сінявського та Юлія М. Данієля. І, хоча українська пре-

са у вільному світі, включаючи і ЗДА, містила обширні інформації про переслідування українських інтелектуалів, лише в 1966 році міжнародна преса заарегувала на це, подаючи відомості про арешт і засуд двох українських визначних критиків, Івана Світличного й Івана Дзюби. Безсумнівно, що комуністичний уряд успішно замочував всі інформації щодо опозиції українських інтелектуалів проти тоталітарної комуністичної влади.

Однак, декілька тижнів тому, „Торонто Телеграм”, „Нью Лідер” (15 січня 1968), а пізніше „Таймс” з Лондону (7 лютого 1968), „Нью Йорк Таймс” (8, 9 та 10 лютого 1968) і „Обсервер” з Лондону (11 лютого 1968), в ряді статей та інформацій, основаних на рукописах Вячеслава Чорновола, українського журналіста, який був зауджений 15 листопада 1967 року й знаходився тепер у в'язниці, подали повну картину нищення культури і мистецтва в Україні большевицьким урядом.

Коротко, культурне переслідування в Україні, за останніх декілька років, може бути підсумоване так:

1.) Починаючи з серпня 1965 року, хвиля арештів прокотилася по цій Україні, охопивши понад 200 українських інтелектуалів, що були заарештовані по таких містах, як Київ, Львів, Одеса, Івано-Франківське, Луцьк, Житомир та Тернопіль — справжній погром, який розмахом та інтенсивністю перевернув арешт та засудження Сінявського і Данієля.

2.) Більшість із засуджених — це молоді люди; всі вони виховувались при советській владі, а деякі навіть є членами Комсомолу і Комуністичної партії, і не мали жадних зв'язків із українцями у вільному світі.

3.) Їх обвинувачено у шканді „анти-советських” націоналістичних літературних творів, у прославленні українського ми-

слого, у розповсюдженні книжок передреволюційного періоду, що були написані українськими письменниками, які тепер заборонені в Україні та у такому розповсюдженні, у формі листівок, промов західних видатних лідерів, як, наприклад, енцикліки Папи Івана XXIII та промови бувшого Президента ЗДА Двайта Д. Айзенгавера, яку він виголосив під час урочистого відкриття пам'ятника Т. Шевченкові 27 червня 1964 року у Вашингтоні, Д.К.

4.) Арешти та засудження українських інтелектуалів були підготовані і переведені КГВ (советською тасмною поліцією) — з повним запереченням судової та конституційної системи Української ССР, яка виразно гарантує непорушність людини та її прав. Всі вони були засуджені на підставі статті 62-ої Кримінального Кодексу УСССР, як винні у проти-советській пропаганді.

В дійсності, ці українські інтелектуали дійшли до висновку, що для нормального розвитку української нації й її державності, Україна повинна вийти згідно ст. 14 і 17 Конституції УРСР і СРСР із складу Союзу РСР та стати абсолютно ні від кого незалежною самостійною державою”. (Іван О. Кандиба), та домагалися визнання і пошани для української мови і культури в Україні, як також непорушності прав людини, що гарантується Конституцією УРСР і СРСР.

Подасмо всі ці важливі інформації до Вашої уваги. Високоповажаний Пане Державний Секретарю, які не заперечно доказують, що український народ відкидає комунізм, накинений йому чужою владою. Ці арешти, які охопили сотні молодих інтелектуалів, багато з яких є членами Комсомолу та Комуністичної партії, не реконливо свідчать про неспроможність комуністичної Росії знищити безстрашний дух українського народу та його незламну віру у свободу, справедливість

та рівність всіх народів та рас. 45-ти мільйонна українська нація, хоч і живе в т. зв. „Українській Советській Соціалістичній Республіці”, яка є членом-основником Об'єднаних Націй, позбавлена основних людських і національних прав, а Україна є в дійсності колонією Советської Росії.

Тому, подаючи Вам на розгляд цей лист протесту проти переслідування українських інтелектуалів советсько-московським урядом в Україні, ми звертаємося до Вас із проханням:

1) Передати всі ці інформації відповідним агенціям Уряду ЗДА, щоб вони були ознайомлені зі спротивом та переслідуванням українських інтелектуалів большевицьким урядом. Широко поширена хвиля незадоволення комуністичним урядом в Україні вимовно доказує хитку та нестійку владу комуністичної Росії над непокореним та волелюбним українським народом.

2) Познайомити із змістом цього листа нашого Амбасадора в Об'єднаних Націях, щоб він був поінформований із жорстоким переслідуванням українців та рекомендувати йому піддати критиці Советський Союз на міжнародному форумі Об'єднаних Націй, коли для цього буде відповідна нагода. Зокрема, щоб дати відсіч ССРСР в його фальшивій пропаганді, що Москва допомагає колоніальним народам Азії й Африки досягнути „національного визволення”.

Деякі з тих 200 українських інтелектуалів, що були заарештовані і засуджені в роках 1965-1967, були звільнені після інтенсивних допитів апаратом КГВ.

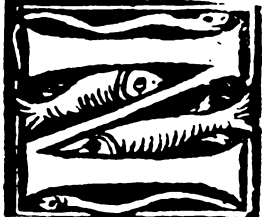
Частинний список осіб, засуджених на довші репресії та засланих до таборів примусової праці, долучуємо до цього листа.

З правдивою пошаною
Лев Е. Добрянський,
президент Українського Конгресового Комітету Америки

В УКРАЇНІ ВОРОГ ПЕРЕВОДИТЬ БЕЗПОЩАДНУ РУСИФІКАЦІЮ, НИЩИТЬ УКРАЇНСЬКУ КУЛЬТУРУ, ПЕРЕСЛІДУЄ НАУКОВЦІВ

Д-р Ол. Соколишин,
старший бібліот.

ДО 451-РІЧЧЯ ПОЯВИ СЛОВ'ЯНСЬКИХ ДРУКІВ ДОКТОРА ФРАНЦА СКОРИНИ (1517)

Останні дослідні слов'янського книгодрукування принесли нам революційні ствердження. Маємо на з'яві постать Фіоля першого друкаря кирилических слов'янських книг, виданих у Кракові 1491 року, про якого пишуть, що він не німець, але з емако, мешанин Св'ятополка, а не Швалюльт, як про це до тепер всі дослідники писали.

Другий корифей слов'янського кирилического друку, крім Івана Федоровича, відомий у широкій слов'янській світі — Франц Скорина, білорусин з Полоцька, якого в літературі зовуть Франциском.

Україна і Білорусь в той час, зокрема Західна Україна належала до Великого Князівства Литовського, а по суті була Українсько-Білоруська держава, як про те пише проф. І. Огієнко, тепер митрополит МПШеркви в Канаді, доктор Сіято Української Культури, Гаршаві, "Наш Світ", 1924, сторінка 91.

Родився Скорина приблизно 1494 року, а вже 1504 р. стрічають його в списках студентів Краківського університету, де він вивчав "вільні науки": логіку, реторику й драматіку, музику, арифметику, геометрію та астрономію.

Опісля переїздив в Італію, де в Напулі 1512 року досягнув ступінь доктора медицини.

Своє знання хотів принести в користь руського народу і ще в Кракові вивчав друкарське ціль, де доповнив ще у Венеції, а в Вітні познайомився також з кирилическими друкарями.

Повернувшись, поселився у Празі (цеській), і тут, в серпня 1517 року видрукував слов'янський "Псалтир", власного перекладу, на руську мову, кирилицею, чи, як твердить М.І. Марченко: "Історія української культури, Київ, 1961 року — церковнослов'янською мовою". Тоді це не дуже рідкісна книга, бо лише зберігастись два примірники у Москві.

У Празі Скорина на друкував також і "Біблію", яку теж сам переклав на руську мову, 1519 року, з розкритими ілюстраціями та гравюрами, з відображенням тваринного й рослинного світу. Він завів сторінкування листків (пагінацію).

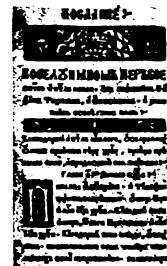
Проф. І. Огієнко каже, що Скорина приречувався думки, що Біблію треба читати на рідній мові (оп. шит., стор.10).

Туга за своїм народом примушувала Скорину перенести свою друкарню до Гільна; і тут 1525 роком видрукував "Псалтир", чи "Малу пошорножну книжку", як твердить Е. Везиновський...

Відомо, що лонині збереглися 9 прим. "Апостола" чи "Псалтиря" і то не повного змісту, а "Книжки" — лише один, чи два прим.

З матеріальних спонук покинув він друкарство, з 1530 р. перенісся до Кейлісбергу, а опісля до Праги й на становище лікаря короля Фердинанда 1-го.

Помер Скорина на початку 40-х років 16-го століття. Про його постать треба з'їти нам, українцям пам'ятати.

Ukrainian Research and Information Institute, Inc.

Український Публіцистично-Науковий Інститут

CENTRAL OFFICE

ГОЛОВНА УПРАВА

2534 West Chicago Avenue
Chicago, Illinois, 60622

Telephone: EVerglade 4 - 5787

ЦЕНТРАЛЬНА КАРТОТЕКА Українського Публіцистично-Наукового Інституту

Ціллю і завданням Українського Публіцистично - Наукового Інституту, згідно з його статутом, є ширити ПРАВДУ ПРО УКРАЇНУ в чужих світових мовах. Для цієї цілі УІНІ збирає та видає матеріали про Україну у формі публіцистичних наукових видань.

Щоби це завдання успішно сповняти, Інститут мусить в першу чергу збирати всі публіковані матеріали, що відносяться до України, які появляються у чужих мовах, відповідно їх упорядковувати та потім використовувати для своєї студійної праці.

Для цієї цілі, Головна Управа УІНІ, що уконститувалась для 7-го жовтня 1967 року у висліді відбутого недавно кореспонденційною дорогою II-го З'їзду Делегатів УІНІ, рішила приступити до заснування ЦЕНТРАЛЬНОЇ КАРТОТЕКИ Українського Публіцистично-Наукового Інституту під управою окремої Комісії, яку покличе Головна Управа УІНІ. Рерферентом Центральної Картотеки при Головній Управі УІНІ є д-р Ігор Микитюк (Чикаго).

Намічена ділянка праці УІНІ, щоби вона увінчалась успіхом, мусить мати піддержку всього нашого громадянства. Тому Головна Управа рішила отсим звернутися з закликом до громадянства та просити його допомоги.

Наш заклик до громадянства йде по подвійній лінії:

1. Присилати до диспозиції Центральної Картотеки усі матеріали, що відносяться до України: книжки, журнали, газети, памфлети і т. д., в яких чи то подається інформація, чи то висловлюється опінію про Україну — її нарід, історію, географію, науку, суспільне і політичне життя т. д.

2. Складати відповідні пожертви на створення фінансового фонду, потрібного на оплату коштів ведення Центральної Картотеки — закуп матеріалів, оплату поштових пересилок, оплату редакційного опрацювання та видання щорічного збірника; т. п.

Матеріали зібрані в Центральній Картотеці будуть каталогізовані, упорядковувати і потім відповідно редакційно використовувати до видавання щорічної публікації п. н. „Україна в світовій опінії“. Така публікація буде корисним та побажаним джерелом інформації для актуальної праці редакцій, політичних і державних установ, товариств та організацій, що займаються інформуванням чужинного світу про Україну та її змагання до волі.

Висше жертводавців та співробітників Центральної Картотеки УІНІ буде постійно публікований в „Бюлетені УІНІ“.

Ми переконані, що українське громадянство у розумінні далекогосяглого значення і ваги такої Центральної Картотеки не відмовить нам своєї піддержки.

Матеріали та пожертви просимо слати на адресу:

UKRAINIAN RESEARCH
and INFORMATION INSTITUTE
2534 West Chicago Avenue
Chicago, Illinois 60622

За Головну Управу УІНІ

Д-р Тома Лалічак
Голова

За Центральну Картотеку УІНІ

Д-р Ігор Микитюк
Референт Центральної Картотеки

**ПОМЕР ЄВГЕН МАЛАНЮК —
НАЙВИДАТНІШИЙ ПОЕТ НА
ЕМІГРАЦІЇ**

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Нью Йорк. — В четвер 15 лютого ц.р. тут помер несподівано від серцевої атаки Євген Маланюк — найвидатніший український поет у діаспорі. Смерть постигла Поета на 71-ому році життя. Народжений 1897 року на Херсонщині, с.п. Євген Маланюк вчився в реальній школі в Єлисаветі, потім в Політехнічному Інституті в Петербурзі. Мобілізований під час першої світової війни, закінчив військову школу в Києві і з 1917 р. був старшиною Армії УНР, з якою вийшов на еміграцію.

СПИСОК АРЕШТОВАНИХ І ЗАСУДЖЕНИХ В УКРАЇНІ

Українські політичні в'язні, які перебувають в тюрмах і таборах примусової праці в СРСР.

Поданий нижче список українських інтелектуалістів, які перебувають в тюрмах і таборах примусової праці в СРСР, складено на підставі книжки „Лихо з розуму“ (портрети 20 „злочинців“) Вачеслава Чорновола, петиції Івана О. Кандиби Першому Секретареві ЦК КП України Петрові Шелестові, та інших матеріалів, які були недавно переслані з України. Обидва автори знаходяться тепер у совєтських в'язницях.

1. **Вачеслав М. Чорновол**, народжений 24 грудня 1937 року біля м. Черкас в Україні; літературний критик, журналіст та автор декількох книжок. Пого дві книжки — „Рецидивізм терору або справедливість“ та „Лихо з розуму“ — широко розповсюджені по всій Україні в формі манускриптів; він відмовлявся давати свідчення проти своїх колег під час таємного засуду; 15-го листопада 1967 року його засуджено на три роки примусової праці, але цей вирок був зменшений на 15 місяців; повідомляють, що він знаходиться в в'язниці у Львові.

2. **Ярослав Б. Геврич**, народжений 28 листопада 1937 року в районі Тернополя, студент Київського Медичного Інституту; 11 березня 1966 року був засуджений на п'ять років примусової праці за антисовєтську націоналістичну пропаганду та агітацію. Він знаходиться в таборі 17-А, в м. Явас, Мордовської АРСР.

3. **Іван А. Гель**, студент вечірньої школи у Львові; 23 березня 1966 року його засуджено на 3 роки примусової праці за антисовєтську пропаганду й агітацію; відбуває тепер кару в таборі ч. 11, Явас, Мордовської АРСР.

4. **Богдан М. Горінь**, народжений 10 лютого 1936 року біля Львова, літературний та мистецький критик; був заарештований в серпні 1965 р.; суд над ним відбувся 18 квітня 1966 р.; був засуджений на 4 роки примусової праці; знаходиться тепер в таборі ч. 11, Явас, Мордовської АРСР.

5. **Михайло М. Горінь** брат Богдана, народжений 20 червня 1930 р., психолог; 18 квітня 1966 р. його засуджено на 6 років примусової праці за антисовєтську пропаганду. Ув'язнований в таборах ч. 1 та ч. 11 в Явас, Мордовської АРСР.

6. **Дмитро П. Іванченко**, член Спілки Письменників України, лектор української літератури в Луцькому Педагогічному Інституті. В січні 1966 року був засуджений на 2 роки примусової праці за антисовєтську націоналістичну пропаганду. Знаходиться в таборі ч. 11, Явас, Мордовської АРСР.

7. **Олександр І. Заліваха**, народжений 28 листопада 1925 року в Гусинці коло Харкова; журналіст та артист. В березні 1966 року був засуджений в Івано-Франківському на 5 років примусової праці за антисовєтську пропаганду і агітацію. Знаходиться в таборі ч. 11, Явас, Мордовської АРСР.

8. **Святослав Ю. Караванський**, народжений в Одесі, 24 грудня 1920 р.; поет, літературний критик, журналіст та перекладач; в 1944 році його засуджено на 25 років концетраційних таборів, звідки був звільнений в 1957 році. 13 листопада 1965 року Караванський був знов арештований і засуджений на 8 років та 7 місяців примусової праці. Він відбуває засуду в таборі ч. 11, Явас, Мордовської АРСР.

9. **Свєтліца Ф. Кузнецова**, народжена в Шостці біля м. Сум 28 листопада. 1913 року, хемік за фахом. 25-го березня 1966 року її засуджено на 4 роки примусової праці за антисовєтську агітацію. Вона дуже хвора і перебуває в таборі ч. 6, Явас, Мордовської АРСР.

10. **Олександр Е. Мартименко**, народжений в Новій Горлівці, в Донбасі; скінчив Київський Геологічний Інститут. 25 березня 1966 року засуджений на 3 роки примусової праці; знаходиться в таборі 11, Явас, Мордовської АРСР.

11. **Михайло С. Масютко**, народжений 18 листопада 1918 року в Чаплинці, Херсонської округи; поет, літературний критик та учитель; 23 березня 1966 року його засуджено на 6 років примусової праці за антисовєтську пропаганду і агітацію. Знаходиться в таборі 11, Явас, Мордовської АРСР, дуже хворий.

12. **Валентин Ю. Мороз**, народжений 15 квітня 1936 року в Холонові на Волині, історик та лектор. В січні 1966 року його засуджено на 4 роки примусової праці; знаходиться в таборі ч. 11, Мордовської АРСР.

13. **Михайло Оєрний**, народжений в 1929 р., учитель; 7 лютого 1967 р. був засу-

джений на 6 років тяжкої праці. Відбуває кару в таборі ч. 11, Явас, Мордовська АРСР.

14. **Михайло Осадчий**, народжений в Курганях, Сумщині 22 березня 1966 року; журналіст, поет, літературний критик і перекладач. Член комуністичної партії, професор журналістики у Львівському Університеті. 18 квітня 1966 року засуджений на 2 роки примусової праці. Перебуває в таборі ч. 11, Явас, Мордовська АРСР.

15. **Анатоль Шевчук**, народжений 6 лютого 1937 р. у Житомирі. Письменник, твори якого публікувалися в різних виданнях в Україні. 7 вересня 1966 року засуджений на 5 років примусової праці в таборах. Перебуває в таборі ч. 11, Явас, Мордовської АРСР.

16. **Марія Зваричева**, народжена в 1936 році недалеко Тернополя; архівар Львівського Обласного Архіву. Засуджена на 8 місяців примусової праці в таборах.

17. **Михайло Колосів**, лектор української літератури у Львівському Університеті; літературний критик. Арештований в 1966 році.

18. **Іван Русия**, науковий працівник в Київському Геофізичному Інституті. Був засуджений на 3 роки примусової праці.

19. **Микола Гринь**, науковий працівник в Київському Геофізичному Інституті. Був засуджений на 3 роки примусової праці.

20. **Ігор Герета**, науковий працівник в Київському Геофізичному Інституті. Був засуджений на 3 роки примусової праці.

21. **Теодозій Чубатий**, учитель в Тернопільській Музичній Школі. Засуджений на 4 роки примусової праці.

22. **Ярослава Менкуш**, народжена в 1920 році в Пустомитах під Львовом. Співробітниця в індустрії. Була арештована 25 серпня 1965 року і засуджена за антисовєтську агітацію в березні 1966 року на 2 роки примусової праці.

Політичні в'язні засуджені перед 1963-м роком

23. **Д-р Володимир Горбовий**, народжений в 1899 році. Визначний адвокат, громадянин Чехословацької Республіки. Засуджений без слідства т. зв. ОСО - „Трійка“ на 25 років примусової праці. Досьогодні перебуває в одному з таборів Сибіру.

24. **Ієтеріяна Заряцька** (Сорока), народжена в 1914

році. Засуджена в 1941 році на 25 років в'язниці за організацію Червоного Хреста під час Другої Світової війни. Вже більше 18-ти років перебуває в Володимирській тюрмі. Її син Богдан родився в тюрмі і ріс та виховувався на волі без матері й батька, бо його батько Сорока Михайло, від 1940 року майже безвихідно по сьогоднішній день перебуває на засланих в таборах і в'язницях.

25. **Одарка Гусак**, народжена в 1924 році. Арештована за працю у Червоному Хресті в 1950 році і засуджена на 25 років тюрми. Сьогодні у в'язниці у м. Володимирі.

26. **Галина Діляк**, народжена в 1912 році. Арештована в 1950 році і засуджена на 25 років примусової праці. Перебуває у Володимирській тюрмі.

27. **Микола Сорока**, арештований в 1940 році. Засуджений на 25 років примусової праці за участь в т. зв. підіривних організаціях.

28. **В. Дужинський**, артист. Засуджений на 10 років примусової праці в 1957 році за вивішення прапора Запорозьких Козаків на Львівському Театрі. Перебуває тепер в таборі Дубравно, Мордовської АРСР.

29. **Степан Вірун**, народжений в 1932 році. Скінчив Вищу Партиїну Школу в м. Львові. Засуджений в процесі Лева Лук'яненка і товаришів в 1961 році на 11 років примусової праці. Перебуває в таборі Дубравно, Мордовської АРСР.

30. **Лев Лук'яненко**, народжений в 1927 році в Чернігівській області. Член Комуністичної Партії. В 1957 році закінчив Юридичний факультет Московського Університету, після чого працював адвокатом у Львівській Обласній. Засуджений в 1961 році на кару смерті, що була замінена на 15 літ примусової праці в таборах за створення націоналістичної організації — „Української Робітничо-Селянської Спілки“, для якої склав ідеологічну програму. Її ціллю був — відрив Української РСР від Союзу РСР й створення Самостійної України. Він розгорнув широку організаційну діяльність, видрукувавши на друкарській машині текст програми Організації, який він розповсюджував. Перебуває в таборі Дубравно, Мордовської АРСР.

31. **Іван Кандиба**, народжений в 1930 році у Володавському повіті на Підляш-

ші. Скінчив Юридичний факультет Львівського Університету, після чого працював адвокатом в Львівській Обл. адм. спілці. Співпрацював в Організації „Української Робітничо-Селянської Сплілки” разом із Левом Лук'яненком. Засуджений в 1961 році на 15 років примусової праці. Перебував в таборі Дубравно, Мордовської АРСР.

32. Ю. Долішній, був засуджений за те, що вимагав заснування української школи для дітей в Караганді; перебував в таборі Дубравно, Мордовської АРСР.

33. Дмитро Верхолак, студент-медик; перебував в таборі Дубравно, Мордовської АРСР.

34. В. Левкович, перебував в таборі Дубравно, Мордовської АРСР.

35. А. Губич, перебував в таборі Дубравно, Мордовської АРСР; невідомо за що засуджений.

36. А. Новожицький, перебував в таборі Дубравно, Мордовської АРСР; невідомо за що засуджений.

37. Богдан Гарматюк, народжений в 1939 році; техник, в березні 1959 року був засуджений на 10 років примусової праці.

38. Ярема С. Ткачук, народжений в 1933 році, техник; в березні 1959 року був засуджений на 10 років примусової праці.

39. Богдан І. Тимків, народжений в 1935 році, студент Лісово-Технічного Інституту у Львові; був засуджений в березні 1959 року на 10 років примусової праці.

40. Мирон П. Пляцк, народжений в 1932 році; засуджений в березні 1959 року на 10 років примусової праці.

41. Василь Пляцк, брат Мирона, засуджений на 2 р. примусової праці за те, що не повідомив владу про участь брата в тасмній організації (проти влади).

42. Іван Струтинський, народжений в 1937 році; диригент хору; засуджений в 1959 році на 10 років примусової праці.

43. Микола Юрчик, народжений в 1933 році; засуджений на 7 років примусової праці в березні 1959 р.

44. Іван Коневич, народжений в 1930 році; засуджений на 7 років примусової праці в березні 1959 р.

(Всі арештовані 37-44 — були обвинувачувани в членстві у партії „Сплілка Визволення України”. Процес відбувався при замкненні дверей у Івано-Франківському, бушш. Станиславова.)

45. Іван Т. Коваль, засуджений на кару смерти в грудні 1961 року, вирок виконано.

46. Богдан Гринцма, засуджений на кару смерти в грудні 1961 року, вирок виконано.

47. Володимир Гюот, механік Політехнічного Інституту. Був засуджений на кару смерти, що була замінена на 15 років примусової праці.

48. Олександр Зельман, робітник радгоспу, брат Григорія Зельмана, був засуджений на 12 років примусової праці в 1961 році.

49. Василь Кіндрат, молодий хлопець, був засуджений в 1961 році на 13 років примусової праці (став психічнохворим).

50. Кирило (ім'я невідоме) був засуджений в грудні 1961 року на 12 років примусової праці.

51. Степан Сорока, засуджений в грудні 1961 року на 15 років примусової праці.

52. К. Поячик, засуджений в грудні 1961 року на 15 років примусової праці.

53. Каспринія (ім'я невідоме), засуджений в грудні 1961 року на 5 років примусової праці, був звільнений після відбуття кари.

54. Мико (ім'я невідоме), засуджений в грудні 1961 року на 10 років примусової праці.

55. Тетивець (ім'я невідоме), засуджений в грудні 1961 року на 12 років примусової праці.

56. Микола Мельничук, засуджений в грудні 1961 року на 10 років примусової праці.

57. Хом'якевич (ім'я невідоме), засуджений в грудні 1961 року на 12 років примусової праці.

(Всі заарештовані (від 45 до 57) були суджені у Львові між груднем 16 та 23 за приналежність до „Українського Національного Комітету”, який ніби то мав цілком відокремлення Української РСР від СРСР).

58. В. С. Луцьків, засуджений разом з Іваном О. Кандібою, українським теоретиком, в 1961 році за приналежність до організації „Української Робітничо-Селянської Сплілки”.

59. О. С. Лібович, засуджений на 15 років примусової праці з групою Івана О. Кандіби в 1961 році.

60. Кіпши Іван, засуджений разом із групою І. О. Кандіби в 1961 році.

61. Боровицький Павлик, також засуджений із групою І. О. Кандіби за організацію української політичної партії в 1961 році.

62. Козик (ім'я невідоме), також член групи І. О. Кандіби, засуджений в 1961 р.

63. Покора (ім'я невідоме), засуджений в 1961 році на 12 років примусової праці.

64. Богдан Сіра, політичний в'язень (дата його засудження та термін кари невідомі).

65. Ф. Ковалюк, політичний в'язень, засуджений за „проривня” під час Другої Світової війни.

66. П. Сіряк, політичний в'язень, засуджений за „проривня” під час Другої Світової війни.

67. В. Набоєв, політичний в'язень, засуджений за „проривня” під час Другої Світової війни.

68. І. Шильга, політичний в'язень, засуджений за „проривня” під час Другої Світової війни.

69. М. Захарченко, політичний в'язень, засуджений за „проривня” під час Другої Світової війни.

Прізвище і ім'я	Рік нар.	Арештовано	Вашір кари
70. Сорока Михайло	1911	1940	25 р.
71. Полевий Омелян	1913	1945	25 р.
72. Пришляк Григор	1912	1946	25 р.
73. Костів Микола	1915	1945	25 р.
74. Шухевич-Березинський Юрко	1933	1948	20 р.
75. Пришляк Євген	1913	1952	25 р.
76. Германюк Богдан	1931	1958	10 р.
77. Лячук Іван	1925	1948	25 р.
78. Юрків Володимир	1928	1947	25 р.
79. Гладковський Євген	1930	1953	25 р.
80. Сорока Степан	1932	1952	25 р.
81. Сорока Василь	1912	1961	15 р.
82. Марціяс Микола	1938	1962	10 р.
83. Машталер Микола	1925	1961	15 р.
84. Гурний Роман	1924	1961	15 р.
85. Мелех Микола	1930	1961	15 р.
86. Зельман Григор	1936	1961	10 р.
87. Тишківський Степан	1914	1952	25 р.
88. Леонюк Володимир	1932	1951	25 + 12 р.
89. Мельник Василь	1923	1952	25 р.
90. Кузик Гнат	1933	1961	15 р.
91. Пірус Василь	1921	1948	25 р.
92. Лукашевич Денис	19?	1949	25 р.
93. Христинич Богдан	1929	1959	10 р.
94. Гасюк Ярослав	1925	1960	12 р.
95. Стружинський Іван	1937	1956	10 р.
96. Орел Михайло	1924	1947/52	25 + 25 р.
97. Левицький Михайло	1922	1951	25 р.
98. Козла	19?	1950	25 р.
99. Шекман Олекса	1928	1955	25 р.
100. Янкевич Степан	1922	1954	25 р.
101. Демчук Григор	1930	1958	25 р.
102. Марусяк Микола	1925	1948	25 р.
103. Підгорний Микола	1928	1949	12 р.

В А Е М А С М О І П Р О Д А Е М О :

III-й Том "ВІСНОВАННЯ НАШОЇ В"

Гинниченка (за ціну 7.50 дол. і поки є).

Хто ж замовить і відразу перешле нам

20.- дол. матиме **УКРАЇНСЬКО-РЕВОЛЮЦІЙ-**

Павла Христяка та III-й Том "Вісн-

овання Нашої. Скористайте теперу ж!

ЗАПРОШЕННЯ ДО ПЕРЕДПЛАТИ:

Повідомляємо всіх заінтересованих, що ми вже перевидасмо чотири томову працю **ПАВЛА ХРИСТЮКА**, а це:

ЗАМІТКИ І МАТЕРІЯЛИ ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ 1917-1920 Р. Р.

Всі 4 томи будуть покосово оправлені і коштуватимуть тепер лиш \$15.00. Пізніше коштуватимуть \$25.00. Около 800 сторін друку, формат 10 x 7 інчів, книга великої документальної вартості на всі чася. Яку був видав вперше Соціологічний Інститут у Празі 1921 р., а тепер її перевидасмо для студій як документ нашої національної революції!

Просимо надсилати свої вплати вже на адресу:

HOWERLA

238 East 6th Street New York, N.Y. 10003

ПРОГОЛОШЕННЯ ЛІТЕРАТУРНИХ НАГОРОД

УКРАЇНСЬКОГО ЛІТЕРАТУРНОГО ФОНДУ
ІМ. ІВАНА ФРАНКА В ЧІКАГО

Український Літературний Фонд (УЛФ) ім. Івана Франка в Чикаго повідомляє, що Літературне Жюрі закінчило свої праці над оцінкою літературних творів, які появилися в 1965 і 1966 рр.

Літературне Жюрі працювало в такому складі діячів української культури: проф. д-р К. Біда (Оттава), ред. В. Верган (Скрентон), ред. В. Давиденко (Нью-Йорк), проф. П. Коваль (Вашінгтон), проф. д-р Гр. Лужницький (Філадельфія), проф. П. Одарченко (Вашінгтон), проф. В. Сварог (Каліфорнія), і д-р Б. Стебельський (Торонто).

Всі Члени Жюрі надіслали свої оцінки-голоси. Підсумки голосування перевела окрема Комісія в складі: інж. Богдан Білінський — голова, дир. Ярослав Войнаровський — з. голови і інж. Антін Кушинський — секретар.

На основі оцінок Жюрі і підсумків Комісії, Правління Українського Літературного Фонду ім. Івана Франка в Чикаго, проголошує нагороди за найкращі літературні твори, що появилися друком 1965-1966 рр.

НАЙВИЩА ЛІТЕРАТУРНА НАГОРОДА

Найвищу літературну нагороду „ЛИСТОК ІЗ ЛАВРУ ІВАНА ФРАНКА”, одностайно призначено Василю Симоненку, підсов'єтському українському письменникові, за збірку поезій:
„БЕРЕГ ЧЕКАНЬ”.

ПЕРША НАГОРОДА — 1.000.00 ДОЛЯРІВ

Олена Звичайна і Михайло Млаковий: „ВОРОГ НАРОДУ”.

(двотомовий твір)

ДРУГА НАГОРОДА — 500.00 ДОЛЯРІВ

Оксана Керф: „НАРЕЧЕННЯ”.

ТРИ ТРЕТІ НАГОРОДИ ПО 300.00 ДОЛЯРІВ

Три автори одержали однакову кількість голосів на третю нагороду, на яку було передбачена сума 300.00 дол. Правління Українського Літературного Фонду додало до цієї суми ще 600.00 дол. і признало всім трьом авторам по 300.00 доларів. (подаємо в поазбучному порядку):

Теодор Кур'яга: „БЛАКИТНІ ТРОЯНДИ”.

Мирослава Ласовська: „ПІД ЧОРНИМ НЕБОМ”.

Володимир Несторович: „СЕРЦЯ І БУРЕВІЙ”.

ДВІ НАГОРОДИ ЗА ТВОРИ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ ПО 300.00 ДОЛЯРІВ:

За надіслані на конкурс два літературні твори для молоді, признано дві грошові нагороди по 300.00 доларів:

Софії Парфанович: „КАРУСЬ І МИ”.

Софії Наумович: „КОРОЛЕВА”.

Фундаторами нагород були: д-р Т. Ткачук (1.000.00 доларів), Ювілейний Франківський Комітет у Чикаго (1.000.00 доларів), П. Петрушевський (300.00 доларів) і інші жертводавці, яких список буде проголошений окремим комунікатом з подякою.

Роздача Літературних Нагород відбулася на Святковій Академії (головний промовець проф. д-р К. Біда з Оттави — голова Жюрі) в школі Шопена в Чикаго, в неділю 3-го грудня 1967 р. о год. 5-ій пополудні.

ПРАВЛІННЯ УЛФ ІМ. І. ФРАНКА В ШИКАГО

Адам Антонович — голова, Рома Турянська — секретарка, Богдан Білінський, Микола Денисюк, Микола Зарицький, Володимир Ничай, Омелян Плешкевич і Мирослав Турянський — члени Правління

БІБЛІОГРАФІЧНИЙ ОГЛЯД**»БІБЛОС« — журнал з майбутністю**

В місяці квітні-травні 1955 року появилось перше число журналу, для когось може бути навіть журнальчик — біографії, критики і рецензії «БІБЛОС». Скромне фототипічне видання, іцо в такій формі продовжає своє життя до сьогоднішнього дня, вступивши у 6-ий рік існування. Журнал появилеться у Нью Йорку, а е духовою дитиною нашого культурного діяча-видавця, власника книгарні-видавництва «Говерлі», д-ра Миколи Сидора-Чарторийського, автора доброї наукової праці «Шлях до Горodelьської Унії», споминів з 1941 року «Від Сяну по Крим», поетичної збірки «Інтер арма...» і двох віршованих казок «Ліля й Славко» і «Бурчик, хрупчик, нявчик, гавчик».

Коли появилося перше число «Біблосу», то не дивлячись на його певну потребу, бо інший того роду до нього не появляється, то його наша критика прийняла з кпинами, називаючи його редактора й видавця в одній особі, неуком та ще деякими некультурними епітетами. Здавалося, що критики, прийнявши так «Біблос», здобудуться на щось краще, розумніше й науковіше, але в нас на критиці все кінчиться.

«Біблос» продовжає свою корисну, потрібну й почесну працю. За п'ять років появилось 56 чисел (7 чисел з подвійними позначеннями місяців, вакаційні числа і два, з технічних причин — продовж року) — разом 784 сторони, чи іншими словами: це велика й груба книга, коли всі п'ять річників опрацювати разом. А опрацювати їх варто, бо це дуже вартісна книга, за якою, колись будуть шукати. Без перехвалювання перед «Біблосом» — велика майбутність. Наш єдиний журнал бібліографії, за яким будуть шукати наші майбутні бібліографи, бо це єдине джерело, де заготовані всі наші друки: книжки, преса, календарі, включно до деяких листівок, включно до наших поштових марок, чи коротше все, що називаємо друкованим словом, яке попало в руки редактора. Все описане й зареєстроване на сторінках «Біблосу».

Коли хтось навіть закине, що не все видане на чужині, за останніх 15 років, — зареєстроване на сторінках «Біблосу», то йому треба признати рацію, але не повну. Редактор усе зареєстрував, що тільки йому якимнебудь способом попало до рук. Кожен знає, що тяжко реєструвати це, що його не бачив. Але всі доповнення по сторінках журналу вказують нам, що редактор був послідовний і хотів усе заготовувати. Так чи інакше сторінки «Біблосу» — це найповніша наша бібліографія, яку ми маємо; з певністю можна сказати, що 90% з усього, що в нас появилося друком (книжки, брошурки, навіть відбитки зі журналів, календарі й календарці тощо) таки можна знайти на сторінках «Біблосу». Зрештою, що журнал має свою незанеречну вартість свідчить і цей факт, що сьогодні, навіть його бувші «по-

роги» посилають йому свої видання для відмічення, а це в нас можна назвати великим поступом.

До цього треба додати ще й різномодні бібліографічні нотатки про наші старші видання, деякі з них навіть дуже спеціалізовані; поважне багатство зі нашої українки (свої і чужі видання, що відносяться до нашої історії, літератури, культури) в чужих мовах. Сторінки «Біблосу» повні рецензій і рецензійок, які менше або більше вдало орієнтують читача про різномодні книжкові появи.

Відмічуючи п'ятирічну працю «Біблосу», хочеться висловити побажання, щоб сповнилися задуми редактора й видавця, щоб журнал появлявся таки справжнім другом, що було б доказом, що його праця продовж п'яти років таки дала поважні наслідки й знайшла зрозуміння в нашої читацької громади. Не можна сказати, що «Біблос» не мав своїх великих труднощів, що не раз редактор журився чим заповнити 16 сторінок, що він бездоганий. Ні, «Біблос» мав навіть свої помилки, але всі, що нападали на нього, не мали ніякої рації. Дуже нерозумний той, хто не збудував нової хати, а валить стару й залишається без даху над головою. Появу «Біблосу» щиро вітаємо з його працюючим п'ятиріччям і бажаємо, щоб з таким самим завзяттям продовжав свою працю, не забуваючи, що помилок тільки той не робить, хто нічого не робить.

Д. Б-ий

ВІД РЕДАКЦІЇ:

Повища стаття появилася була в "Українській Думці" від 2. липня 1960 року, ч. 22 (687), з п'їд тєра найкращого рецензєнта наших днів - Блаженної П Д-ра Дмитра БУЧИНСЬКОГО з Мадриду.

Цю статтю. Тожі йного ми помічуємо тому, щоб зберегти той зміст, який так був багато заважив на дальшій повїі того журнальчика, найпліднішим й найціннішим співпрацівником якого від оснування Біблосу аж до передчасної своєї смерти був Блаженної Пам'яті Д-р Дмитро Бучинський.

—Тепер ви мусите видавати поетично і безнереривно БІБЛОС писав мені Д-р Дм. Бучинський незадовго до своєї смерті. І це нас зобов'язує.

Ц-р М. С. Чарторийський

Редактор і видавець.

ПРОТИ „ЗАЯВИ” 35

ПОСТАНОВА НТШ

Управа Наукового Товариства ім. Шевченка в ЗДА в справі заяви 35-ти професорів, викладачів та наукових співробітників американських університетів і коледжів — до спільських державних і політичних діячів СРСР

Управа Наукового Товариства ім. Шевченка в ЗДА на своєму черговому засіданні 10 лютого 1968 р. в Нью Йорку, зазнаючи згодом з текстом вище згаданої заяви, підписаної 35-ма українськими професорами, викладачами та науковими співробітниками американських університетів і коледжів, та

направленої до проводу ЦК Компартії, її уряду СРСР та її окупаційного режиму України — взявши до уваги, що між підписаними під цією заявою є також деякі члени НТШ в ЗДА, прийняла одностайно таку постанову:

1. Згадана заява фактично спирається на тезах зобов'язуючої в СРСР конституції з 5 грудня 1936 року та її додатків з кінця другої світової війни.

2. Цим своїм становищем „заява” яскраво суперечить усім ідейно - науковим нап'ямним, ухваленим на всіх дотеперішніх Загальних Зборах НТШ в Америці і Канаді, на його наукових з'їздах та на відбутому в рямах

СКВУ Світовому Конгресі Вільної Науки і зокрема всім основним постановам СКВУ.

3. Тому Управа Наукового Товариства ім. Шевченка в ЗДА вважає, що ті члени НТШ, які цю „заяву” підписали, грубо порушили гідність членства НТШ.

4. Для інформації всього членства НТШ у вільному світі і з організованої української спільноти Управа НТШ в ЗДА передає маніфесту НТШ цю постанову для проголошення її всім членам НТШ листовою та опублікування її в українській пресі.

Управа Наукового Товариства ім. Шевченка в ЗДА

НОВЕ ВИДАННЯ ОРГАНІЗАЦІИ УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ

Накладом Ліги Визволення України — Канада, Організації Оборони Чотирьох Свобід України — ЗСА і Української Видавничої Спільки — Англія, появилася друком книжка

Ярослав Стецько: 30 ЧЕРВНЯ 1941

Проголошення відновлення державності України

Співавтори: Степан Бандера, д-р Дмитро Донцов, проф. Лев Шанковський, д-р Олександр Марітчак, проф. Володимир Радзкевич, Володимир Макар, Віктор Андрієвський, д-р Микола С. Чарторийський, Володимир Левенець, Лев Синишин, Зенон Магла, З. Чубай, д-р Петро Мірчук, Петро Башук, інж. Юрій Тис - Крохмалюк, Михайло Дзяпка, д-р Степан Галамай. Передмова — д-р Дмитро Донцов. Зредагували: Іван Вараниця і д-р Роман Мамашук. Обкладинка роботи мистця Митрова Левицького. Величина 6 х 9", 464 сторінки, фотокопії документів, протоколів, кореспонденції, тодішньої преси, знімки і-т. п. Друкарня „Томону України”.

Ціна книги в брошурованій оправі \$6.00, у твердій з золотим витиском \$7.00. Для ОУВФ відповідна знижка.

З Актом відновлення державності України 30 червня 1941 р. пов'язана найновіша доба історії українського

народу, його революційно-визвольна боротьба з червоним московським і брутатним німецьким окупантами України.

Постання і розгорнення збройної сили українського народу в часі другої світової війни — славної Української Повстанської Армії було прямим наслідком Акту 30 червня 1941 р.

Про події у зв'язку з 30 червня 1941 р. писано чимало, з різним їх наситленням, не завжди об'єктивним, а головню без повного образу цього періоду нашої історії.

Вважаємо, що ця книга заповнить існуючу прогалину в ділянці нашої історично-політичної літератури, даючи повний об'єктивний образ подій, пов'язаних з Актом 30 червня 1941 р. і боротьбою українського народу за свою державність в часі і після закінчення другої світової війни.

Книгу „30 ЧЕРВНЯ 1941” можна замовляти і набувати у видавців:

LVU, 140 Bathurst St., Toronto 2 E, Ontario, Canada.

ОБРАЗ, P. O. Box 304, Cooper Street, New York, N. Y. 10003, USA

The Ukrainian Publishers Ltd., 200 Liverpool Rd., London, N. 1. England

„ У К Р А Ї Н С Ь К А Р Е В О Л Ю Ц І Я ”

/Розвідка/ 4 томи,

ЗАМІТКИ ТА МАТЕРІЯЛИ ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ
около 800 сторінок 1917 - 1920 рр.а у передплаті лише 15 дол
формат 10х7 інчів. у буде 25 дол., або й більше.
П.С.: Передплату приймаємо до кінця липня 1968 Б.Р. При
цьому зазначаємо, що вже маємо III-ий том „Відрод-
ження Нації” В. Винниченка. Ціна 7.50 дол.

У 75-РІЧЧЯ „СВОБОДИ“

ЗАКЛИК ГОЛОВНОГО УРЯДУ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Українці!

Цього Року Божого 1968-го сповняється СІМДЕСЯТ П'ЯТЬ РОКІВ з того часу, як „Свобода“, офіційний орган Українського Народного Союзу та ідеїний виразник українців у Новому Світі, вперше побачила світло дня. Сталося це пам'ятного дня 15-го вересня 1893-го року в цьому надгудсонському місті „Джерзі Сіті“ завдяки батькові Американської України, основоположникові і першому редакторові „Свободи“, отцеві і ригорівсі Грушці.

Свою програму і свою мету проголосила „Свобода“ в своєму першому числі, пишучи, що „нашою задачею єсть: просвіщати український народ, боронити його честь від вражих нападів, вказувати дорогу до поступу і цивілізації... сохрانیти між нашим народом його сокровища, то єсть його віру, обряд і мову, а даліше — старатись, щоб наш нарід, пізнавши свою честь і свою вартість, лучився в одну громаду, щоб не оставати позаду других народів, які вже викресали лучшу долю для себе...“

Проголосивши таку свою програму й перебравши на себе роль провідника і організатора українського життя й української громади в Новому Світі, „Свобода“ вже в четвертому своєму числі, що появилось 1-го листопада 1893-го року, звернулася із закликом до народу, щоб створити головну передумову всякого суспільного життя і розвитку: свою „рідну, народну організацію, таке братство, таке всенародне об'єднання, до якого кожний українець, де б він не був, як далеко він не жив би, повинен до такого братства, до тієї великої української родини-сімі належати“. Три місяці пізніше, у „день Батька цієї країни“ Юрія Вашингтона 22-го лютого 1894-го року був створений Український Народний Союз.

Багато води проплило в далекому рідному Дніпрі і в недалечкому Гудсоні за тих три чверти століття, багато великих і малих подій заиснувало за той час у світі і в нашій рідній Україні! До непізнання змінився цей світ, що пережив за той час дві світові війни та безліч малих воєн і революцій, неймовірний прогрес зробило в своєму розвитку людство, визволивши атому енергію та поступово опановуючи космічні простори.

Верхів'я своєї слави - волі та безодню нового гнету пережив у тому часі наш український народ, створивши 50 років тому свою суверенну і соборну, вільну і ні від кого незалежну Українську Народну Республіку, що хоч і впала першою жертвою нового, червоного московського імперіалізму і агресії, але її ідеї глибоко живуть в серцях і душах усіх українців та поривають їх на все нові подвиги в боротьбі за волю і незалежність.

Могутній розвиток пройшли в тому часі й українці в розсіянні суші, зокрема в Новому Світі. Шлях від першого, основного зібрання Українського Народного Союзу в пенсильвейнському місті Шамокіні в лютому 1894-го року до Першого Світового Конгресу Вільних Українців у Нью Йорку в листопаді 1967-го року, це шлях не тільки довгий, але і трудний, повний безлічі перешкод і небезпек, як і повний великого труду та великих подвигів.

У цьому великому українському розвитку передову роль відіграла „Свобода“. Шлях цього розвитку позначений етапами справжніх хрестоносних походів „Свободи“ насамперед у боротьбі за душу української людини та її організацію, бо тільки в свідомості та організованості сила і гарантія успіху. Таким же одним великим хрестоносним походом є безупинні намагання „Свободи“ організувати та мобілізувати українські сили і зусилля на допомогу українському народові в боротьбі за волю і незалежність. Сімдесят п'ять річників „Свободи“ це справжня велика „книга битія“ українського народу на рідній землі та українців у всьому світі. Своєю великою мовою говорить факт, що „Свобода“ є сьогодні найстаршою українською газетою, яка могла тільки на вільній американській землі безперервно впродовж 75 років голосити й обороняти українську правду.

Свою роль і свій вплив завдячує „Свобода“ Українському Народному Союзові, як і Український Народний Союз завдячує „Свободі“ своє існування. Десятки тисяч членів Українського Народного Союзу та читачів „Свободи“ творять той могутній „союз ідей, праці та інтересів“.

що не тільки перетривав усі бурі і негоди, але і дав рішальний вклад в розвиток Американської і Канадської України та в організації їхньої допомоги рідному народові в його змаганнях. З весь доробок українців в Америці і Канаді, їх великий стан посідання та їх розвиток у якійсь мірі безпосередньо чи посередньо зв'язані з Українським Народним Союзом та його офіційним органом „Свободою“.

З новим розвитком і новими досягненнями українців в Америці і Канаді, як і з постійним наступом комуністсько-московського окупанта на найосновніші права українського народу ще тільки збільшується завдання „Свободи“. З цього здає собі справу Український Народний Союз, який постійно збільшує і розбудовує це своє видавництво. До українського шоденника долучився 35 років тому, в 1933-му році, англомовний „Український Тижневик“, а 15 років тому багатобарвна дитяча „Веселка“. При „Свободі“ мають свої окремі сторінки організації нашої молоді, а кожного року у в-ві „Свободи“ появляються календарі-альманахи, що є великими збірниками українських знань і думок. У „Свободі“ мають свого подвижника кожна творча українська ініціатива, кожна акція, що збагачує український розвиток і допомагає українському народові. Як 75 років тому „Свобода“ видигнула думку про потребу Українського Народного Союзу, так і багато інших творчих починків, включно з пам'ятником Тарасові Шевченкові у Вашингтоні та Світовим Конгресом Вільних Українців, почалися чи були скристалізовані на сторінках „Свободи“.

Незабутній довголітній головний редактор „Свободи“ і „найбільший союзовець“ др. Лука Мишуга в останньому своєму звіті в 1954-му році закликав до дальшої розбудови Українського Народного Союзу та до „ще ширшого розгорнення крил“ „Свободи“, вважаючи, що „чогось більшого тривкішого і ціннішого ми вже на цій землі не збудуємо“.

Мавши це на увазі проголосуємо цей 1968-ий рік ЮВІЛЕЙНИМ РОКОМ „СВОБОДИ“

що буде рівночасно перед-ювілейним роком 75-річчя Українського Народного Союзу в наступному, 1969-му році. А першим і головним завданням у цьому ювілейному році ставимо те, що „Свобода“ поставила за передумову всього нашого розвитку на американській і канадській землі та нашої допомоги українському народові в його змаганнях — НАШУ ЗОРГАНІЗОВАНІСТЬ!

В тій цілі та з нагоди 75-річчя „Свободи“ і Українського Народного Союзу, його Головний Уряд минулого року проголосив та почав трирічний похід до збільшення кількості свого членства з кінцем ювілейного 1969-го року до СТО ТИСЯЧ. Щоб дійти до цієї мети, ми повинні в цьому 1968-му ювілейному році „Свободі“ організувати щонайменше ВІСЬМ ТИСЯЧ нових членів. Закликаємо всю нашу велику Громаду, зокрема всіх відділових урядовців та всіх членів Українського Народного Союзу активно включитись у цей великий похід, що є походом до нашого світлішого майбутнього, до нашої ще видатнішої допомоги українському народові, до здійснення тих великих цілей і завдань, що їх проголосила „Свобода“ на самому вітанку нашої зорганізованості в Новому Світі 75 років тому!

В Джерзі Сіті, Нью Джерзі, 2-го січня 1968 року

ГОЛОВНИЙ УРЯД УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

ГОЛОВНИЙ ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ: Головний президент: Пасил Лисогір; заступники головного президента: Степан Куропас, Марія Душник, Богдан Зорич, Володимир Сохан; головний секретар: Ярослав Падох; головний касир: Іван Кокольський;

ГОЛОВНА КОНТРОЛЬНА КОМПІСІЯ: Володимир Галан, Петро Пуццо, Іван Геврик, Іван Ващук, Іван В. Іванчук;
ГОЛОВНИ РАДНИ: Тарас Шмагала, Тарас Шпікула, Степан Гавриш, Мирон Куропас, Василь Дідюк, Анна Дубас, Володимир Запаранюк, Дмитро Д. Попадивець, Анна Чопив, Марія Демидчук, Олена Олек, Іван Олешинський, Михайло Данилюк, Андрій Джула.